

Tekster: *Mika 3,5-7, 1 Joh 4,1-6, Matt 7,22-29*

3 Lovsynger

(352 Herrens kirke er på jord)

292 Kærligheds og

874 Du tar mig som jeg er

(834 Hellig

477 Som korn)

726 Gak ud min sjæl

Ordene vi lige har hørt er slutningen af den første og største tale, Jesus ifølge Matthæus holdt for sine disciple og andre, der ville høre ham. I bjergprædikenen har Jesus fortalt, hvordan det ikke er lykke og held for sit eget vedkommende, man som menneske skal trage efter. Men det der afgør om et menneskes liv er lykkedes eller mislykket afhænger af om det er et liv i overensstemmelse med Guds vilje med verden eller ej. Guds vilje kender Jesu tilhørere fra moseloven, men hvor moseloven handler om forbudte og tilladte handlinger, der strammer

Jesus den til i stedet at handle om det sind, handlingerne udspringer af.

Hvad er det egentlig, du vil? siger Jesus.

Pyt med om du er smart så du får dine handlinger til at se pæne ud i andre folks øjne, eller klodset, så det hele ser dumt ud i andres øjne. Men hvad er det egentlig du vil?

Vil du dele dit liv med dine medmennesker?

Eller vil du pleje din egen lykke, uanset hvordan dine medmennesker har det?

At dele sit liv med andre mennesker, er et liv med Gud.

At pleje sin egen lykke, er et liv uden Gud.

Gud deler ud af alt, der er. I overstrømmende godhed lader han solen stå op, regnen falde, marker, skove og have bære frugt. Gud deler ud af tilværelsens mangfoldighed. Og hans

vilje med os er, at vi skal tage imod hans gave og dele dem med hinanden.

For Jesus handler det om, at man hører hans ord, tager dem til sig, lader dem glide ind i sit sind og forvandle det. Jesus selv er overbevist om, at det han siger om Gud ikke bare er en mening, han har, en anskuelse, han har antaget, men det er Guds egen virkelighed, han taler ud af. Det er Gud selv, der træder frem i hans ord. Det er hemmeligheden bag al ting, sandheden bag al ting, der træder frem i hans ord.

Ja, det kan enhver jo komme og sige, siger vi med vores relativistiske skepsis over for alle udsagn, vi ikke selv har fundet på.

Eller: det er så hans mening, men jeg har nu min egen mening, og den kan vel være lige så god! som vi plejer at sige, når vi ikke har flere argumenter tilbage.

Men det er netop det provokerende og oprørende ved Jesus. Da ikke mindst for et demokratisk menneske, der fra barnsben er vænnet til, at sandhed er det, der kan samle flest menneskers meninger i sig.

Jesus er ligeglad med, hvor mange der er enige eller uenige med ham. Han synes, det er synd for dem der er uenige med ham, men han har hverken tænkt sig at lytte til dem eller rette sig efter dem. For han er overbevist om, at det er den sandhed, som jord og himmel og alt, der er til, hviler på, han taler ud af: målet og meningen med alt der er til er at dele ud, tage imod og dele med hinanden. Sådan er virkeligheden, for sådan er Gud. Og kan man ikke gøre det til indholdet i sit liv, er man i færd med at miste livet.

Når Jesus kan sige sådan, skyldes det, at virkeligheden ikke er udtømt med, hvad vi

umiddelbart ser og opfatter. Tilværelsen har en dybde, som, mens tiden går, er skjult hos Gud, men som en gang skal foldes ud og blive synlig for alle. Så når Jesus selv og hans disciple plages og forfølges, så er det ikke udtryk for at de har taget fejl, men så skyldes det, at der er mennesker, der prøver at lukke munden på dem, fordi de netop ikke vil vide af, at Gud skulle have en mening og et mål med tilværelsen som går på tværs af deres interesser.

Jesus selv og det han siger har overhovedet kun betydning, fordi *han* i tiden udtrykker det dyb, der er skjult i Gud.

Med et billede kan man sige, at Jesus er ikke et skib, der sejler på tidens flod. Han er en klippe der fra al tilværelses urgrund rager op midt i den strømmende tid og viser, hvad det er der skal stå fast, når alt andet forsvinder.

Det er grunden til, at man ikke bare kan påkalde sig Jesus som Herre og så regne med, at det er sådan et feltråb, der vil bringe en frelst igennem, når al tings skjule sammenhæng åbenbares.

Jesus er bundet af sine egne ords indhold, for det er ikke ord han selv finder på, men det er Gud selv der formidler sig til mennesker i Jesu ord.

Jesus er ikke et menneske der har magt i verden, som han kan bruge efter eget forgodtbefindende, men han er magten bag verden.

For nu at tage billedet fra før med floden og klippen, så hjælper det ikke meget, når man falder ud af båden at man råber: Klippe, klippe kom og hjælp, jeg drukner! For klippen står fast. Det er faktisk det, der gør, at den kan være en redning midt i den rivende flod, men

det hjælper til gengæld ikke meget, når floden fører en bort fra klippen.

Så redningen for Jesu tilhørere den gang og nu, består ikke i at påberåbe os Jesus, men den består i at høre Jesus ord tage dem til sig og lade dem blive til virkelighed i vore liv.

I den situation, vi lever i netop nu, betyder det, at man kan påkalde sig både Jesus, Kristus, kristendom og kristen kultur op ad døre og ned ad stolper, så meget, man vil, men hvis ikke kristendommens indhold, det indhold der kom til udtryk i Jesu ord og handlinger, kommer til udtryk i de ord, vi siger til og om hinanden, og hvis det ikke kommer til udtryk i de ting, vi gør mod hinanden, så er kristendom bare en tom lyd uden mening, uden betydning og uden konsekvens.

Barmhjertighed, vil jeg! sagde Gud til menneskene gennem sine hellige profeter.

Barmhjertighed vil jeg, for barmhjertig er jeg, sagde og viste Gud i verden i Jesus Kristus.

Der er ét eneste, der er vores opgave på denne jord, og det er at dele os selv og vore liv og de goder Gud giver os med hinanden.

Johannes talte i epistlen vi hørte om ånderne i verden og om hvordan man kan vide, hvilke ånder der er fra Gud og hvilke, der ikke er. Og han skærer igennem og siger meget kort og klart: de ånder der bekender Jesus Kristus kommet i kød er af Gud, og alle de andre kommer fra Jesu modstander, og hvem det er, behøver jeg vel ikke sætte navn på?

At bekende Jesus, det betyder at erklære sin tro på Jesus. Der er forskel på at bekende Jesus og så at kalde ham Herre, Herre og beråbe sig på hans navn for de ting, man gør.

At bekende Jesus, det er bøje sig for det indhold, der kom til udtryk i ham og hans liv og tage det til sig og lade det blive sandhed og afgørende instans i ens liv.

Jeg ville gerne give jer en kort og enkel anvisning på moralsk og politisk handlen.

Men det kan jeg ikke.

Jeg kan kun vise jer hen til Jesus Kristus. Jeg kan fortælle jer, hvad han gjorde og sagde. Og så kan jeg sige til jer: hvis I vil kalde jer kristne, så er det Jesu liv og Jesu ord og intet andet, der er målestok for et sandt menneskeliv.

Han er klippen, der som Guds skjulte dyb rager op af den rivende strøm. Byg på ham. Lad ham fylde dit liv

Det handler om at tage imod Guds gaver og dele dem med hinanden.

Hvordan I vil gøre det, det må I selv finde ud af.

Amen.